

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 127

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 18 februarie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI		
11.	— Hotărâre cu privire la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau al admiterii de valori mobiliare la tranzacționare COM (2015) 583 final.....	2
12.	— Hotărâre cu privire la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 în scopul instituirii unui sistem european de asigurare a depozitelor COM (2015) 586 final	2-4
13.	— Hotărâre privind propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului privind combaterea terorismului COM (2015) 625 final	4
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 822 din 3 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.....	5-7
	Decizia nr. 825 din 3 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală	8-9
	Decizia nr. 863 din 10 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	9-11
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ		
13.	— Normă pentru modificarea și completarea Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 23/2014 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule.....	12
ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI		
2.	— Hotărâre privind aprobarea Programului de pregătire profesională continuă aferent anului 2016	13-15

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE

cu privire la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau al admiterii de valori mobiliare la tranzacționare COM (2015) 583 final

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și ale Protocolului (nr. 2) anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008, având în vedere Raportul Comisiei pentru afaceri europene nr. 949 din 11 februarie 2016,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Temeiul juridic al propunerii îl constituie art. 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, iar obiectivul propunerii de regulament constă în standardizarea prospectelor, acestea fiind documente obligatorii din punct de vedere juridic, care prezintă informații cu privire la o societate comercială. Aceste informații sunt menite să constituie baza pe care investitorii pot decide dacă să investească într-o varietate de valori mobiliare emise de societatea respectivă. Prin urmare, este esențial ca prospectul să nu constituie o barieră inutilă în calea accesului la piețele publice pentru atragerea de capital. În special IMM-urile pot fi descurajate să lanseze oferte publice de valori mobiliare, motivul fiind birocrația implicată și costurile mari care trebuie suportate. Pentru întreprinderi ar trebui să fie mai ușor să își îndeplinească obligațiile administrative, dar în așa fel încât investitorii să fie totuși bine informați cu privire la produsele în care investesc.

În evaluarea impactului acestei propuneri de regulament se concluzionează că „pachetul” propus va duce la o reducere a sarcinii administrative pentru emitenți, va facilita accesul mai puțin costisitor la piețele de capital pentru IMM-uri și va ameliora protecția investitorilor prin îmbunătățirea adecvării documentelor de informare și, în cele din urmă, prin extinderea plajei de alegere a valorilor mobiliare care au la bază un prospect.

Revizuirea directivei privind prospectul reprezintă un pas important în procesul de construire a uniunii piețelor de capital. Prospectul la nivelul Uniunii Europene (UE) armonizat constituie

o „poartă de acces” la piețele europene de capital pentru emitenții care au nevoie de finanțare.

Odată ce o autoritate națională competentă aprobă un prospect, emitentul poate solicita un pașaport pentru utilizarea acestui prospect în alt stat membru al UE. În acest stat membru „gază” nu vor fi necesare alte aprobări sau proceduri administrative referitoare la prospect. Acest pașaport funcționează în baza premisei conform căreia conținutul minim al prospectului este armonizat la nivelul UE prin normele aplicabile privind prospectul (normele de bază și actele delegate și de punere în aplicare). Întrucât prin natura sa pașaportul este european și orice îmbunătățiri pot fi abordate numai la nivelul UE, propunerea respectă principiul de subsidiaritate.

În ansamblu, opțiunile alese sunt concepute pentru a reduce sarcina de asigurare a conformității pentru următoarele grupuri-țintă: IMM-uri, emitenți secundari, emitenți frecvenți, emitenți de valori mobiliare, altele decât titlurile de capital. Se consideră că toate aceste grupuri vor beneficia, în diferite grade, de pe urma reformelor propuse, deci se poate aprecia că principiul proporționalității este respectat.

În urma dezbaterii, membrii Comisiei pentru Afaceri Europene au hotărât cu majoritate de voturi că prezenta propunere de Regulament respectă principiul subsidiarității și principiul proporționalității.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senatul României în ședința din 15 februarie 2016, în conformitate cu prevederile art. 77¹ din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 15 februarie 2016.

Nr. 11.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE

cu privire la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 în scopul instituirii unui sistem european de asigurare a depozitelor COM (2015) 586 final

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și ale Protocolului (nr. 2) anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

având în vedere Raportul Comisiei pentru afaceri europene nr. 93 din 11 februarie 2016,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Temeiul juridic al propunerii îl constituie articolul 114 din Tratatul privind funcționarea UE.

Prezenta propunere legislativă reprezintă cel de-al treilea pilon în realizarea Uniunii Bancare Europene, alături de Mecanismul unic de supraveghere și Mecanismul unic de rezoluție.

Propunerea de modificare vizează instituirea în trei etape succesive a unui sistem european de asigurare a depozitelor (EDIS, European Deposit Insurance Scheme): un sistem de reasigurare pentru schemele naționale participante de garantare a depozitelor (SGD participante) într-o primă etapă de trei ani, un sistem de coasigurare pentru SGD naționale participante într-o a doua etapă de patru ani și un sistem de asigurare completă pentru SGD naționale participante în regimul permanent.

În toate cele trei etape — reasigurare, coasigurare și asigurare completă — sistemul european de asigurare a depozitelor ar oferi atât finanțare, cât și acoperirea pierderilor înregistrate de schemele de garantare a depozitelor participante. Finanțarea furnizată de sistemul european de asigurare a depozitelor acoperă necesarul inițial de lichiditate al unui SGD pentru a acorda compensații deponenților, în termenul de plată a compensațiilor prevăzut de directivă (aproximativ 7 zile lucrătoare), dar și pentru a satisface la timp cererea de contribuție la o procedură de rezoluție.

Propunerea legislativă europeană vizează statele membre participante la Uniunea Bancară, respectiv, la acest moment, doar cele aparținând zonei euro.

În urma examinării, Comisia pentru Afaceri Europene formulează următoarele observații:

1. Prezentul regulament respectă principiul subsidiarității și principiul proporționalității, întrucât obiectivele sale nu pot fi realizate la nivel național, iar măsurile propuse și forma legislativă (regulament) sunt adecvate.

Cu toate acestea, dezideratul realizării unei piețe europene unice prevăzut de articolul 114 nu se realizează efectiv; există două categorii de sisteme bancare naționale — cele membre ale zonei euro, pentru care mecanismele sunt obligatorii, și sistemele naționale din țările non-membre. Deși deschisă opțional și acestora din urmă, proiectul actual al Uniunii Bancare instituie o uniune cu două viteze, ceea ce nu este de dorit. În același timp, readuce în discuție dificultățile integrării în contextul în care nu există o monedă unică, ci doar o monedă comună, într-o piață unică cu mari diferențe de dezvoltare.

2. Se apreciază că EDIS reprezintă un pas înainte în realizarea stabilității financiar-bancare, protejarea deponenților și evitarea crizelor care au impus în trecut salvarea băncilor din bani publici.

În general, EDIS ar putea sprijini stabilitatea sistemului bancar european și ar întări încrederea deponenților prin:

- (i) reducerea vulnerabilității unor scheme naționale de garantare a depozitelor în fața unor șocuri mari locale (preponderent generate în cadrul unui sistem bancar eterogen și asimetric din punct de vedere al mărimii instituțiilor de credit);
- (ii) reducerea legăturii dintre bănci și statele în care activează. EDIS conține măsuri de protecție împotriva utilizării abuzive (spre exemplu, doar acele SGD naționale care respectă regulile instituite la nivel UE vor beneficia de protecție prin intermediul EDIS).

3. Se atrage atenția:

a) în România, resursele Fondului de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar (FGDB) acoperă la data de 30 septembrie 2015 aproximativ 3,78% din valoarea totală maximă a compensațiilor potențiale, nivel foarte bun comparativ

cu alte state membre (de exemplu, Spania, Italia, Grecia) sau nivelul de 0,8% propus de Comisia Europeană. Pentru statele membre care au scheme de garantare consolidate, cum este cazul României, împărțirea riscurilor la nivelul EDIS nu constituie un avantaj;

b) având în vedere fragmentarea piețelor europene la nivel bancar și discrepanțele înregistrate la nivelul Uniunii Economice și Monetare din punct de vedere al rezilienței schemelor naționale de garantare, trebuie subliniată necesitatea revizuirii exhaustive a metodologiei de contribuții bazate pe risc;

c) este necesară clarificarea modului în care vor fi calculate contribuțiile la EDIS potrivit propunerii de regulament. În ceea ce privește calculul contribuțiilor în funcție de risc, o instituție de credit care are o pondere de risc mai ridicată în statul membru din care face parte ar putea avea o pondere de risc mult mai redusă raportat la nivel european. Prin urmare, în etapa de coasigurare a EDIS, când o mare parte din riscuri rămâne tot la SGD națională, profilul de risc al băncii ar trebui calculat prin raportare la sistemul bancar național.

4. Se recomandă:

a) având în vedere diferențele majore între nivelurile de risc prezente ale sistemelor bancare naționale și imposibilitatea implementării dezideratului uniformizării acestora într-un termen rezonabil (termenul operaționalizării EDIS), este oportună reglementarea explicită în cadrul regulamentului UE a unui mecanism de protejare a construcției EDIS, care să asigure că sistemele bancare naționale stabile, cu SGD finanțate și funcționale, nu vor fi negativ afectate;

b) este necesară o analiză atentă a implicațiilor din perspectiva drepturilor și obligațiilor impuse instituțiilor de credit participante, SGD naționale și autorităților naționale desemnate. Trebuie clarificate aspectele referitoare la dispozițiile ce reglementează situația în care cooperarea strânsă a unui stat membru din afara zonei euro este suspendată sau încetează (art. 4), situație în care dreptul la rambursarea către SGD națională a resurselor cu care au contribuit la EDIS instituțiile de credit participante este limitat la suma care i-ar fi necesară SGD naționale pentru a atinge două treimi din nivelul-țintă prevăzut de DGSD (astfel, pentru România, dacă Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar rămâne finanțat peste minimul prevăzut de DGSD și Regulamentul în discuție, s-ar putea ajunge inclusiv în situația în care nu s-ar recupera nicio contribuție). În plus, în cadrul aceluiași dispoziții sunt introduse și alte limitări sensibile care țin de resursele disponibile ale EDIS — în situația în care la ieșirea din mecanismul de cooperare strânsă, resursele disponibile ale EDIS sunt mult diminuate, se poate ajunge la situația nerecuperării sumelor convenite, chiar dacă respectivele stat membru nu a beneficiat de nicio sumă de la EDIS pe perioada participării;

c) realizarea unui studiu de impact cantitativ, ținând cont de anumite scenarii de stress test sau de simulare de criză financiară la nivelul unor sisteme bancare mai puțin solide, care să determine capacitatea EDIS de a menține stabilitatea financiară la nivelul Uniunii Economice și Monetare și lipsa de influență asupra celorlalte sisteme bancare participante. Există riscul ca, din cauza complexității interacțiunilor sistemelor bancare europene, în cazul unui eveniment extrem sau al unei crize financiare severe într-un stat membru, mutualizarea riscurilor prin EDIS să conducă la efecte nedorite și la nivelul celorlalte sisteme bancare din Europa, prin fenomenul de contagiune.

În urma dezbaterii, membrii Comisiei pentru Afaceri Europene au hotărât, cu majoritate de voturi, să propună Plenului formularea unei opinii în concordanță cu observațiile

incluse în prezentul raport, iar această opinie să fie transmisă Comisiei Europene.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senatul României în ședința din 15 februarie 2016, în conformitate cu prevederile art. 771 din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 15 februarie 2016.
Nr. 12.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

privind propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului privind combaterea terorismului COM (2015) 625 final

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și ale Protocolului (nr. 2) anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

având în vedere raportul comun al Comisiei pentru Afaceri Europene nr. LXII/97 din 11 februarie 2016 și al Comisiei pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului nr. XLVIII/302/2016,

Senatul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — România susține obiectivele propunerii de directivă și consideră necesară instituirea unor măsuri cuprinzătoare care să ia în considerare evoluția amenințării teroriste și nevoia unor instrumente adecvate pentru a se facilita anchetarea și urmărirea penală a tuturor modurilor de operare teroriste relevante, evitându-se lacune semnificative ale răspunsului în materie de justiție penală. Se constată:

I. Prezenta propunere de directivă respectă principiile subsidiarității și proporționalității.

II. Se notează:

a) importanța înlocuirii Deciziei-cadru 2002/475/JAI privind combaterea terorismului pentru:

1. punerea în aplicare de noi standarde și obligații internaționale asumate de UE;

2. abordarea mai eficace a amenințării teroriste, consolidând astfel securitatea UE și siguranța cetățenilor săi;

3. instituirea unei legislații actualizate la nivelul UE care să stabilească norme minime cu privire la definirea:

— infracțiunilor teroriste;

— infracțiunilor legate de un grup terorist sau de activități teroriste;

— sancțiunilor aplicabile în acest domeniu;

b) introducerea și definirea de noi infracțiuni:

1. primirea de instruire în scopuri teroriste;

2. deplasarea în străinătate în scopuri teroriste;

3. organizarea sau facilitarea deplasărilor în străinătate în scopuri teroriste;

c) definirea și incriminarea infracțiunilor legate de activități teroriste;

d) dispoziții privind sprijinul și drepturile de protecție ale victimelor terorismului.

III. Se consideră cruciale:

a) realizarea unui just echilibru între asigurarea drepturilor și libertăților fundamentale și asigurarea securității cetățenilor;

b) clarificarea definițiilor prevăzute la:

1. articolul (5) — Instigarea publică la comiterea de infracțiuni teroriste;

2. articolul (8) — Primirea de instruire în scopuri teroriste;

3. articolul (9) — Deplasarea în străinătate în scopuri teroriste.

IV. Se consideră necesare și importante:

a) clarificarea statutului membrilor familiilor victimelor unei infracțiuni teroriste și oferirea unor servicii de sprijin calificat pentru aceștia;

b) adoptarea unor măsuri specifice care să răspundă mai exact nevoilor victimelor terorismului ar genera o valoare adăugată semnificativă;

c) incriminarea următoarelor activități:

1. tentativa de recrutare și instruire;

2. deplasarea în străinătate cu scopul de a participa la activitățile unui grup terorist;

3. finanțarea diverselor infracțiuni teroriste definite în proiectul de directivă.

V. Se recomandă:

a) includerea unor dispoziții referitoare la drepturile victimelor care necesită adăugarea dispoziției relevante ca temei juridic.

Art. 82 alin. (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene permite Parlamentului European și Consiliului, care acționează în conformitate cu procedura legislativă ordinară, să stabilească norme minime privind drepturile victimelor criminalității;

b) prelungirea termenului de transpunere la 18 luni, având în vedere lipsa analizelor de impact;

c) realizarea primului raport de evaluare a punerii în aplicare la 24 de luni de la împlinirea termenului de transpunere.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar opinia cuprinsă în această hotărâre se transmite către instituțiile europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senatul României în ședința din 15 februarie 2016, în conformitate cu prevederile art. 771 din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 15 februarie 2016.
Nr. 13.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 822**

din 3 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Ionel Andrei în Dosarul nr. 14.267/314/2014 al Judecătoriei Suceava și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 859D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că textul de lege criticat reprezintă o opțiune a legiuitorului, stabilind, într-o situație particulară de succesiune de legi penale în timp, modalitatea de rezolvare a acesteia. Demersul legislativ este justificat de faptul că, într-o astfel de ipoteză, pluralitatea de infracțiuni se desăvârșește sub imperiul legii noi, prin urmare este justificată alegerea legii noi ca lege aplicabilă tratamentului sancționator, câtă vreme el s-a desăvârșit sub imperiul său, ca lege aplicabilă la acel moment. Apreciază că dispozițiile art. 16 din Constituție nu sunt încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din data de 11 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 14.267/314/2014, **Judecătoria Suceava a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Ionel Andrei într-o cauză penală în care autorul excepției a fost trimis în judecată pentru săvârșirea a cinci infracțiuni de furt calificat, fapte prevăzute și pedepsite de art. 228 alin. (1), art. 229 alin. (1) lit. b), d) și alin. (3) lit. c) din Codul penal (două fapte) și art. 228 alin. (1), art. 229 alin. (1) lit. b) și d), alin. (3) lit. c) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal (trei fapte), toate cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal, două dintre infracțiunile de furt fiind săvârșite de către autor după data intrării în vigoare a noului Cod penal, respectiv în datele de 20 martie și 9 octombrie 2014.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din cuprinsul încheierii de sesizare, autorul susține că, raportat la Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, situația prevăzută de art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal prezintă aspecte similare, prin aceea că suspectii/inculpații care au comis fapte sub imperiul legii vechi, dar care vor fi judecați sub imperiul legii noi, trebuie să aibă, în funcție de legea penală mai favorabilă, o situație juridică identică cu cei condamnați anterior potrivit legii vechi ori cu cei ce vor săvârși infracțiuni potrivit legii noi, nefiind permisă o a treia formă de tratament sancționator ce combină dispoziții din ambele coduri. Prin urmare, pentru a satisface cerințele constituționale ale art. 16 alin. (1), potrivit căroră „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”, este interzisă alternarea instituțiilor de drept penal din cele două legi, deoarece, în caz contrar, în aplicarea legii penale mai favorabile s-ar crea o discriminare pozitivă cu consecința creării unui privilegiu pentru infractorul care este judecat în perioada de tranziție a legii. Susține, de asemenea, autorul excepției că judecătorul cauzei este obligat să facă aplicarea art. 38 și 39 din noul Cod penal, încălcând prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție și dispozițiile art. 5 din Codul penal, în sensul că suspectii/inculpații care au săvârșit infracțiuni sub imperiul legii vechi (Codul penal din 1969) vor beneficia de legea mai favorabilă, în timp ce suspectilor/inculpaților care săvârșesc infracțiuni sub imperiul legii noi li se va aplica automat legea nouă, deși nu este legea mai favorabilă, existând posibilitatea ca prevederile legii vechi să fie mai favorabile, în contextul în care este interzisă alternarea instituțiilor de drept penal din două sau mai multe legi. În concluzie, autorul susține că această situație juridică determină o discriminare negativă și intră în contradicție cu dispozițiile art. 5 din Codul penal, astfel cum au fost interpretate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014.

6. **Judecătoria Suceava** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că, prin art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, a fost consacrată soluția potrivit căreia tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi când cel puțin una dintre infracțiuni a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabile. Dispozițiile menționate limitează situațiile tranzitorii numai la cele în care toate infracțiunile concurente au fost comise sub legea veche, iar judecarea are loc sub legea nouă. Odată cu publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Codul penal, determinarea legii penale mai favorabile, în cazul concursului de infracțiuni, va depinde, în mod esențial, de încadrarea juridică dată infracțiunilor concurente.

Astfel, dacă în structura concursului de infracțiuni intră fapte comise și anterior și ulterior datei de 1 februarie 2014, se va proceda la stabilirea legii penale mai favorabile raportat la infracțiunile comise anterior intrării în vigoare a noului Cod penal, iar, ulterior, la stabilirea tratamentului sancționator al concursului de infracțiuni, instituție juridică autonomă, se va avea în vedere art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, în sensul sancționării concursului potrivit legii penale noi, a legii sub care s-a definitivat concursul real de infracțiuni. Așa încât, dacă una dintre infracțiunile concurente a fost săvârșită anterior intrării în vigoare a noului Cod penal, iar cealaltă după această dată, nu se poate afirma că se creează inculpatului o situație mai grea, deoarece era previzibil, în sensul art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că, dacă va fi găsit vinovat pentru noua infracțiune, inculpatului i se va aplica sporul prevăzut de art. 39 din noul Cod penal.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, având următorul cuprins: „*Tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabilă.*”

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit prevederilor criticate, tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabilă. Cu alte cuvinte, dacă cel puțin una dintre infracțiunile concurente a fost comisă după intrarea în vigoare a noului Cod penal, se va aplica legea penală mai favorabilă numai la individualizarea pedepsei pentru infracțiunile comise sub legea veche, iar tratamentul sancționator al concursului va fi în mod obligatoriu cel prevăzut de noul Cod penal, chiar dacă este mai sever, deoarece sub imperiul acestuia s-a desăvârșit configurația concursului. Curtea reține că, prin reglementarea art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii

nr. 286/2009 privind Codul penal, legiuitorul a urmărit să evite controversale doctrinare apărute în momentul intrării în vigoare a Codului penal din 1969, așa încât a consacrat explicit soluția majoritară conturată în practica acelei perioade, potrivit căreia tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabile.

13. Din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 ar rezulta interpretarea potrivit căreia tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni s-ar putea aplica potrivit Codului penal din 1969 sau noului Cod penal, atunci când toate infracțiunile din structura pluralității au fost comise sub imperiul Codului penal din 1969. Cu alte cuvinte, s-ar putea susține că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 consacră, implicit, teza aplicării legii penale mai favorabile în funcție de instituții autonome. În această ipoteză, jurisprudența apărută după intrarea în vigoare a noului Cod penal a fost majoritară în a considera concursul de infracțiuni ca fiind o instituție autonomă. Legea penală mai favorabilă se determină prin raportare la fiecare instituție care se aplică în mod autonom, astfel că, dacă încadrarea faptei s-a făcut după una dintre legi, care este mai favorabilă, aceasta nu exclude aplicarea dispozițiilor din cealaltă lege cu privire la recidivă sau la concursul de infracțiuni, dacă acestea sunt mai favorabile. S-a arătat că, de pildă, concursul de infracțiuni face parte dintre acele instituții juridico-penale (ca și prescripția, suspendarea executării pedepsei ș.a.) ale căror reguli se aplică, în cazul succesiunii de legi penale în timp, în mod autonom, independent de încadrarea juridică a faptelor după legea nouă sau după cea anterioară.

14. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, s-a statuat însă că „dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile”, așa încât determinarea legii penale mai favorabile în cazul concursului de infracțiuni va depinde de încadrarea juridică dată infracțiunilor concurente. Potrivit considerentelor Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014, rațiunea pentru care, în esență, s-a apreciat că doar aplicarea globală a legii penale mai favorabile este constituțională, deoarece, în caz contrar, „prin combinarea dispozițiilor penale din mai multe legi succesive se creează, pe cale judiciară, o a treia lege care neagă rațiunea de politică penală concepută de legiuitor”, este aceea că, „în activitatea de interpretare a legii, judecătorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, fără a avea competența de a legifera, prin substituirea autorității competente în acest domeniu”. Crearea unei *lex tertia* de către judecător în aplicarea legii a determinat Curtea să statueze asupra imposibilității de a aplica legea penală pe instituții autonome, împiedicând astfel judecătorul să intre în sfera de atribuții a puterii legislative.

15. Totodată, Curtea reține că, aparent, art. 10 din Legea nr. 187/2012 instituie, prin voința legiuitorului, o *lex tertia*, permițând, în privința tratamentului sancționator al pluralității de infracțiuni, aplicarea unei alte legi decât cele aplicate pentru majoritatea infracțiunilor componente ale pluralității. Curtea constată însă că art. 10 din Legea nr. 187/2012 reglementează tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni care și-a desăvârșit configurația prin comiterea ultimei infracțiuni sub

legea nouă, așa încât pedeapsa rezultantă urmează să se aplice potrivit principiului „legii mai conforme cu interesele apărării sociale”, care este legea nouă. Curtea reține că stabilirea limitelor apărării sociale este atributul exclusiv al legiuitorului, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Prin urmare, principiul aplicării legii penale mai blânde pentru infractor nu trebuie privit în mod absolut, ci în raport cu interesul apărării sociale, care nu permite crearea unei situații juridice mult prea favorabile acestuia.

16. De altfel, Curtea constată că, în aplicarea pedepsei rezultante, în ipoteza reglementată de art. 10 din Legea nr. 187/2012, nu se poate reține existența unei succesiuni de legi penale, momentul în raport cu care se apreciază aplicarea legii penale în timp fiind cel al realizării integrale, al definitivării concursului real de infracțiuni. În aceste condiții este obligatorie aplicarea legii noi tratamentului sancționator al concursului de infracțiuni, așadar doar atunci când cel puțin una dintre infracțiunile concurente a fost săvârșită după intrarea în vigoare a noii legi, nefiind obligatorie aplicarea legii noi atunci când toate faptele sunt comise sub legea veche, dar judecarea lor are loc sub legea nouă, în această din urmă ipoteză urmând a se face aplicarea celor statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014.

17. În ceea ce privește principiul egalității, Curtea reține că, în mod constant, în jurisprudența sa, a statuat că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoge, trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă.

18. În prezenta cauză, Curtea reține că inculpatul, prin săvârșirea unei infracțiuni și sub imperiul legii noi, a înțeles să o încalce și pe aceasta, expunându-se consecințelor care derivă din acest fapt, așa încât aplicarea dispozițiilor legii noi în privința concursului, în ipoteza săvârșirii unei infracțiuni sub legea nouă, era previzibilă pentru inculpat. În aceste condiții, Curtea constată că este pe deplin justificată opțiunea legiuitorului de a

reglementa tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni în mod diferit, după cum toate infracțiunile din structura pluralității au fost comise sub imperiul Codului penal din 1969, judecarea lor având loc sub legea nouă, situație tranzitorie în care aplicarea legii penale mai favorabile se va face potrivit Deciziei Curții nr. 265 din 6 mai 2014, ori cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, în această din urmă ipoteză urmând a se aplica pedeapsa rezultantă potrivit legii noi — ce reflectă interesele apărării sociale la acel moment — sub incidența căreia s-a definitivat concursul de infracțiuni. De altfel, Curtea a subliniat, în mod constant, în jurisprudența sa, că pentru situații juridice diferite legiuitorul poate institui un regim juridic diferit, fără a încălca, în acest fel, principiul constituțional al egalității în drepturi (a se vedea Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 276 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 19 martie 2009).

19. Curtea nu poate reține nici susținerile autorului excepției, potrivit cărora „situația prevăzută de art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal prezintă aspecte similare cu cele statuate de Curte prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, paragraful 48, prin aceea că suspectii/inculpații care au comis fapte sub imperiul legii vechi, dar care vor fi judecați sub imperiul legii noi, trebuie să aibă, în funcție de legea penală mai favorabilă, o situație juridică identică cu cei condamnați anterior potrivit legii vechi ori cu cei ce vor săvârși [a.n. toate] infracțiunile potrivit legii noi, nefiind permisă o a treia formă de tratament sancționator ce combină dispoziții din ambele coduri”. Curtea constată că, în prezenta cauză, ipoteza reglementată de legiuitor este aceea a suspectilor/inculpaților care au comis o parte din infracțiunile concurente sub legea veche — pentru aceste infracțiuni pedeapsa fiind stabilită potrivit legii mai favorabile —, iar cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității sub legea nouă, pedeapsa rezultantă fiind stabilită potrivit legii noi, așadar o categorie distinctă de suspecti/inculpați cu privire la care instanța de contencios constituțional nu a statuat prin decizia precitată.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ionel Andrei în Dosarul nr. 14.267/314/2014 al Judecătoriei Suceava și constată că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Suceava și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 825

din 3 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. e)
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sorin Muntean în Dosarul nr. 2.822/30/2015 al Tribunalului Timiș — Secția penală, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 895D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală nu încalcă dispozițiile constituționale invocate, de vreme ce măsura controlului judiciar este justificată de desfășurarea instrucției penale și se dispune pentru a se preveni săvârșirea unor fapte similare de către persoanele care s-au folosit de profesia pe care o aveau atunci când au săvârșit fapte care au atras o astfel de interdicție. Așadar, o astfel de constrângere este proporțională în ceea ce privește echilibrul dintre interesul public și cel personal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 83/DL din 4 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.822/30/2015, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Sorin Muntean într-o cauză penală având ca obiect soluționarea cererii de modificare a măsurii controlului judiciar, în sensul înlăturării interdicției de a exercita profesia de polițist.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile criticate încalcă în mod grav dreptul la muncă.

6. **Tribunalul Timiș — Secția penală**, judecătorul de drepturi și libertăți, opinează că dispozițiile criticate nu încalcă dreptul la muncă, acest drept fundamental putând fi restrâns în condițiile dispozițiilor constituționale ale art. 53. În materie penală, interzicerea exercitării acestui drept are un câmp de aplicare limitat, nu poate fi pronunțată de către instanța de judecată decât în cazul în care, pentru săvârșirea infracțiunii, inculpatul s-a folosit de funcție sau profesie. Așadar, această

măsură, care este prevăzută în Codul penal ca pedeapsă complementară, ține să îl îndepărteze un timp pe infractor de mediul folosit la săvârșirea infracțiunii pentru care a fost condamnat.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, având în vedere Decizia nr. 712 din 4 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 15 ianuarie 2015, prin care Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 211—217 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Organul judiciar care a dispus măsura poate impune inculpatului ca, pe timpul controlului judiciar, să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligații: [...] e) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta.*”.

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 452 din 16 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 10 august 2015, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală.

14. Curtea a reținut, în paragraful 23 al deciziei precitate, faptul că limitarea dreptului la muncă, operată prin dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală, reprezintă o ingerință care vizează un drept fundamental, este reglementată prin lege, are ca scop legitim desfășurarea instrucției penale, precum și împiedicarea săvârșirii de noi infracțiuni prin practicarea profesiei, a meseriei sau prin desfășurarea activității în exercitarea căreia a fost săvârșită fapta, fiind o măsură judiciară aplicabilă în cursul urmăririi penale și a judecății, care se impune, fiind adecvată și necesară îndeplinirii scopului urmărit. De asemenea, ingerința analizată

este proporțională cu cauza care a determinat-o, asigurând un just echilibru între interesul public și cel individual. Pentru aceste motive, Curtea nu a reținut încălcarea, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Constituție.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sorin Muntean în Dosarul nr. 2.822/30/2015 al Tribunalului Timiș — Secția penală și constată că dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Timiș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 863

din 10 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Trans Cojan COM — S.R.L. din București, prin lichidator judiciar Cabinet individual de insolvență Corina Govoreanu, în Dosarul nr. 12.082/3/2011 al Tribunalului București — Secția a VII-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.148D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Cătălin Mihalache, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, precum și doamna Corina Govoreanu, în calitate de lichidator judiciar. Se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentanților autoarei excepției de neconstitu-

15. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția pronunțată de Curte prin decizia precitată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

ționalitate. Reprezentantul autoarei excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată. Expunând situația care a condus la ridicarea excepției de neconstituționalitate, menționează că raportul juridic obligațional din speța de față a avut în vedere o creanță, izvorâtă din angajarea răspunderii penale într-un dosar penal în care persoana juridică, aflată în prezent în insolvență, a fost obligată la plata unei sume de bani. Dosarul de insolvență se află pe rolul Tribunalului București și, ca urmare a imposibilității valorificării bunurilor, cauzate de menținerea măsurilor asigurătorii sau a măsurilor preventive instituite în cadrul procesului penal, prevăzute de dispozițiile art. 53 teza finală din Legea nr. 85/2006, măsuri care se mențin chiar dacă se valorifică bunul, au invocat excepția de neconstituționalitate. Totodată, arată că prevederile art. 53 din Legea nr. 85/2006 au mai format obiectul controlului de constituționalitate, însă în forma avută până la modificarea operată cu privire la instituirea măsurilor preventive sau măsurilor asigurătorii în procesul penal, prilej cu care s-a statuat că bunurile vândute în cadrul procedurii insolvenței trebuie să fie libere de sarcini, indiferent de dreptul pe care o terță persoană l-ar invoca asupra bunului valorificat.

4. În continuare, susține că prevederile criticate limitează exercițiul dreptului de proprietate într-un mod inutil și contrar drepturilor și libertăților fundamentale consacrate de Constituție, deoarece exercițiul dreptului de proprietate trebuie limitat doar în cazuri prevăzute expres de lege și care privesc un interes general. Or, limitarea prevăzută de textul art. 53 din Legea nr. 85/2006 se suprapune cu o altă limitare ca urmare a desfășurării procedurii colective a procedurii insolvenței, fiind

astfel o a doua măsură de limitare a exercițiului dreptului de proprietate care nu se justifică din punct de vedere juridic, social și constituțional și, prin urmare, suspendă orice posibilitate de valorificare a bunurilor și de îndeostulare a creanțelor, fiind contrară logicii juridice privind procedura colectivă și concursuală prevăzută de Legea nr. 85/2006. De asemenea, consideră că este încălcat și accesul liber la justiție, întrucât nu există nicio posibilitate legală de a se formula contestație la executare prin care să se solicite ridicarea sechestrului asigurător după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, deși creanța a devenit certă, fiind înscrisă la masa credală, iar titular al acesteia este statul, care poate beneficia de dispozițiile Legii nr. 85/2006 și de prerogativele acordate creanțelor la îndeostulare, în condițiile art. 121 și art. 123 din legea menționată. În acest context consideră că este o încălcare și a liberei circulații a bunurilor, o afectare a bugetului de stat prin neplata taxelor aferente tranzacțiilor în cadrul procedurilor de insolvență, precum și a dreptului cetățenilor care, în acest fel, nu beneficiază de asigurări sociale. În final, susține că nu se justifică menținerea sechestrului asigurător în condițiile menționate mai sus, motiv pentru care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

5. Având cuvântul, lichidatorul judiciar precizează că bunurile nu pot fi valorificate ca urmare a menținerii sechestrului asigurător, deoarece nicio persoană nu dorește achiziționarea unui bun care nu este liber de sarcini. Or, având în vedere că acest sechestr asigurător s-a transformat într-o creanță, care este înregistrată în tabelul definitiv al creanțelor în ordinea de prioritate, nu se mai justifică menținerea acestuia.

6. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că menținerea măsurii asigurătorii care a fost instituită pentru a împiedica înstrăinarea bunurilor de către debitor și pentru a îndeostula titularul creanței penale reprezintă opțiunea legiuitorului care a înțeles să protejeze stabilitatea raporturilor juridice constituite înainte de deschiderea procedurii insolvenței, fără ca prin aceasta să fie îngredit accesul liber la justiție sau afectat dreptul de proprietate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 22 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 12.082/3/2011, **Tribunalul București — Secția a VII-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Trans Cojan COM — S.R.L. din București, prin lichidator judiciar Cabinet individual de insolvență Corina Govoreanu, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile art. 53 din Legea nr. 85/2006 prevăd că bunurile înstrăinate de administratorul judiciar sau lichidator, în exercițiul atribuțiilor sale prevăzute de această lege, sunt dobândite libere de orice sarcini, precum ipoteci, garanții reale imobiliare sau drepturi de retenție, de orice fel, ori măsuri asigurătorii, cu excepția măsurilor asigurătorii sau măsurilor preventive specifice instituite în cursul procesului penal.

9. În ceea ce privește măsurile asigurătorii instituite în cursul procesului penal, respectiv măsurile necesare pentru recuperarea unor sume de bani, acestea sunt instituite pentru recuperarea prejudiciului provenit din infracțiune. Până la soluționarea definitivă a procesului penal, aceste creanțe sunt provizorii, ele neputând să facă obiectul unei cereri de înscriere la masa credală. Prin urmare, până la data rămânerei definitive a hotărârii de condamnare, măsura sechestrului penal se

impune a rămâne instituită, chiar și față de bunurile valorificate în cadrul procedurii insolvenței, aplicabile în acest sens fiind dispozițiile art. 53 din Legea nr. 85/2006.

10. După rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, creanța devine certă și poate fi solicitată înscrierea la masa credală. Odată cu înscrierea la masa credală prin intermediul organului statului care se ocupă de recuperarea sumei, aceasta dobândește rangul de preferință stabilit de Legea nr. 85/2006. Creanța astfel stabilită prin hotărârea de condamnare va fi achitată în raport de dispozițiile art. 121 și art. 123 din lege, fără a se putea respecta prioritatea dată de sechestrul asigurător.

11. Consideră că prevederile art. 53 din Legea nr. 85/2006, pentru a fi constituționale, ar trebui completate în sensul ca bunurile înstrăinate de administratorul judiciar sau lichidator, în exercițiul atribuțiilor sale prevăzute de prezenta lege, să fie dobândite libere de orice sarcini, precum ipoteci, garanții reale mobiliare sau drepturi de retenție, de orice fel, ori măsuri asigurătorii, cu excepția măsurilor asigurătorii sau măsurilor preventive specifice, instituite în cursul procesului penal, „doar dacă nu a fost pronunțată o hotărâre penală definitivă”. A menține o măsură asigurătorie care a fost instituită pentru a evita ca debitorul să nu înstrăineze bunurile, pentru a îndeostula titularul creanței penale în cazul în care are deja posibilitatea de se înscrie la masa credală și de a participa la distribuirea sumelor, înseamnă a împiedica însăși valorificarea bunurilor, deoarece, așa cum se întâmplă în prezent în fața instanțelor de judecată, atunci când au fost menținute sechestrurile nu s-a putut continua procedura de valorificare.

12. Astfel, ca urmare a menținerii sechestrului asigurător asupra bunurilor ce fac obiectul procedurii de insolvență, se ajunge practic la suspendarea *de facto*, fără temei legal, a procedurii de valorificare a bunurilor. În aceste condiții, dispozițiile criticate sunt neconstituționale și lipsesc de aplicabilitate prevederile tratatelor internaționale cu privire la proprietate, deoarece limitează exercițiul dreptului de proprietate, chiar în situația în care această protecție nu mai este necesară, deoarece beneficiază de toate garanțiile stabilite de Legea nr. 85/2006.

13. **Tribunalul București — Secția a VII-a civilă**, referitor la constituționalitatea dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 85/2006, reține că, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, creanța devine certă și poate fi solicitată înscrierea la masa credală, creanța dobândind rangul de preferință stabilit de Legea nr. 85/2006 și creanța astfel stabilită va fi achitată în raport de dispozițiile art. 121 și art. 123 din Legea nr. 85/2006. Astfel, în faza procedurală a lichidării averii debitoarei, se urmărește, în principal, protejarea intereselor creditorilor prin acoperirea unei cât mai însemnate părți din creanțe, iar preferința reglementată de lege în art. 123 este destinată să ocrotească drepturile titularilor de creanțe în funcție de natura juridică a acestora, ordonarea categoriilor de creanțe realizându-se în considerarea unor criterii obiective și rezonabile întemeiate pe argumente de protecție socială sau rațiuni social-economice. În aceste condiții, a menține o măsură asigurătorie, care a fost instituită pentru a evita ca debitorul să nu înstrăineze bunurile, pentru a îndeostula titularul creanței penale în cazul în care are deja posibilitatea de a se înscrie la masa credală și de a participa la distribuirea sumelor, înseamnă a împiedica însăși valorificarea bunurilor, lichidarea averii debitorului, încălcarea drepturilor creditorilor înscrși la masa credală, împiedicarea îndeostulării creditorilor într-o procedură colectivă și concursuală cum este cea prevăzută de legea insolvenței.

14. Apreciază că dispozițiile art. 53 din Legea nr. 85/2006 limitează exercițiul dreptului de proprietate, lipsește partea de liberul acces la justiție, tinde la suspendarea procedurii de valorificare a bunurilor și împiedică îndeostularea creditorilor

într-o procedură colectivă și concursuală cum este cea prevăzută de Legea insolvenței.

15. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 53 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost completate prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Dispozițiile criticate au următorul cuprins: *„Bunurile înstrăinate de administratorul judiciar sau lichidator, în exercițiul atribuțiilor sale prevăzute de prezenta lege, sunt dobândite libere de orice sarcini, precum ipotecă, garanții reale mobiliare sau drepturi de retenție, de orice fel, ori măsuri asigurătorii, cu excepția măsurilor asigurătorii sau măsurilor preventive specifice, instituite în cursul procesului penal”*. Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin art. 344 lit. a) din titlul V — *Dispoziții tranzitorii și finale* din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. Însă, având în vedere prevederile art. 343 din Legea nr. 85/2014, potrivit cărora *„Procesele începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date”*, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

19. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 20 alin. (2) — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1)—(3) — *Accesul liber la justiție*, art. 44 alin. (1) și (2) — *Dreptul de proprietate privată*, art. 135 alin. (2) lit. a) și lit. b) — *Economia*, art. 136 alin. (5) — *Proprietatea* și art. 148 alin. (2) — *Integrarea în Uniunea Europeană*.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile criticate se referă la dobândirea bunurilor libere de sarcini, cu anumite excepții, respectiv *„cu excepția măsurilor asigurătorii sau măsurilor preventive specifice, instituite în cursul procesului penal”*. Or, autoarea excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile art. 53 din Legea nr. 85/2006, pentru a fi constituționale, ar trebui completate cu sintagma *„doar dacă nu a fost pronunțată o hotărâre penală definitivă”*.

21. Față de acestea, Curtea observă că, în speța de față, prin critica de neconstituționalitate formulată, autoarea acesteia tinde la modificarea textelor de lege criticate, soluția legislativă existentă nemulțumindu-o. Or aceste norme legale au fost edictate în lumina dispozițiilor constituționale ale art. 61 alin. (1) care statuează rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării. De aceea, chiar dacă omisiunea de reglementare ori caracterul incomplet al acestora ar fi reale, de principiu, suplینirea lipsei de reglementare nu intră în atribuțiile Curții Constituționale. Astfel, în ceea ce privește completarea dispozițiilor de lege, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, *„Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Trans Cojan COM — S.R.L. din București, prin lichidator judiciar Cabinet individual de insolvență Corina Govoreanu, în Dosarul nr. 12.082/3/2011 al Tribunalului București — Secția a VII-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VII-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 10 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

NORMĂ

pentru modificarea și completarea Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 23/2014 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b), precum și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 53 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare,

potrivit deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară în ședința din data de 9 februarie 2016,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea normă:

Art. I. — Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 23/2014 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 12 noiembrie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3 alineatul (1), partea introductivă și litera a) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Asigurătorii pot practica asigurarea obligatorie RCA dacă îndeplinesc cumulativ următoarele condiții speciale:

a) sunt autorizați în statul membru în care au sediul social pentru subscrierea riscurilor de răspundere civilă a vehiculelor, exclusiv răspunderea transportatorului;”

2. La articolul 3 alineatul (1), litera c) se abrogă.

3. La articolul 3 alineatul (1), literele d) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„d) efectuează activitate de constatare și lichidare a daunelor cu personal specializat propriu sau mandatat pe întreg teritoriul României;

e) dispun de o dotare cu tehnică de calcul și software adecvate și de personal care să permită contractarea asigurării RCA, ținerea unor evidențe detaliate privind încheierea, derularea și încetarea asigurării RCA, gestionarea dosarelor de daună și transmiterea în format electronic a acestor informații către baza de date CEDAM;”

4. La articolul 4 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) documentația din care să rezulte îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 3;”

5. La articolul 4 alineatul (1), litera c) se abrogă.

6. La articolul 4 alineatul (1), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) lista personalului de specialitate responsabil cu desfășurarea activității de constatare și lichidare a daunelor auto, structura de lucru necesară efectuării plăților de despăgubiri, precum și alte informații considerate relevante, sub semnătura conducătorului executiv al societății;”

7. La articolul 22, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) Asigurătorii RCA au obligația de a asigura accesul potențialilor clienți la tarifele de primă practicate pe site-ul fiecărui asigurător RCA, la sediile/punctele de lucru ale acestuia, precum și de a oferi toate informațiile în legătură cu criteriile luate în calcul la stabilirea primei de asigurare.”

8. La articolul 39, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Asigurătorul RCA are obligația de a efectua constatarea pagubelor în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la data notificării asigurătorului de către persoana păgubită.”

9. La articolul 58 alineatul (2), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) dacă nu există obiecții asupra sumelor solicitate, acestea se vor achita în cel mult 15 zile calendaristice de la data avizării scrise, efectuată de asigurătorul subrogat în drepturile persoanei păgubite, însoțită de documentele justificative; avizarea de plată poate fi făcută la sediile asigurătorului RCA sau la persoana mandatată pentru activitatea de constatare și lichidare a daunelor;”

Art. II. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI

CAMERA CONSULTANȚILOR FISCALI

HOTĂRÂRE privind aprobarea Programului de pregătire profesională continuă aferent anului 2016

În baza prevederilor art. 11 lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 198/2002, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere prevederile art. 6 alin. (1) din Normele privind pregătirea profesională continuă a consultanților fiscali, aprobate prin Hotărârea Camerei Consultanților Fiscali nr. 7/2007, cu modificările ulterioare,

Consiliul superior al Camerei Consultanților Fiscali, întrunit în ședința din 20 ianuarie 2016, h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — Se aprobă Programul de pregătire profesională continuă aferent anului 2016, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Direcția de învățământ va duce la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Consultanților Fiscali,
Ion-Toni Teau

București, 8 februarie 2016.
Nr. 2.

ANEXĂ

PROGRAMUL de pregătire profesională continuă aferent anului 2016

CAPITOLUL I Dispoziții generale

1. Camera Consultanților Fiscali elaborează Programul de pregătire profesională continuă aferent anului 2016, în conformitate cu prevederile Normelor privind pregătirea profesională continuă a consultanților fiscali, aprobate prin Hotărârea Camerei Consultanților Fiscali nr. 7/2007, cu modificările ulterioare.

2. Programul de pregătire profesională continuă aferent anului 2016 se adresează tuturor membrilor Camerei Consultanților Fiscali, respectiv: consultanți fiscali activi, consultanți fiscali asistenți și consultanți fiscali inactivi.

3. Pregătirea profesională continuă este un drept și, în același timp, o obligație a membrilor Camerei Consultanților Fiscali, în ceea ce privește actualizarea cunoștințelor și formarea eficientă, cu garantarea calității serviciilor prestate către clienți. Totodată, pregătirea profesională continuă este o exigență impusă prin Codul privind conduita etică și profesională în domeniul consultanței fiscale, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 3/2007.

4. Programul de pregătire profesională continuă aferent anului 2016 se va desfășura sub următoarele forme:

— cursuri de pregătire profesională la sală (teorie și aplicații pe studii de caz);

— cursuri online.

5. Programul de pregătire profesională continuă aferent anului 2016 prevede pentru consultanții fiscali activi și pentru consultanții fiscali asistenți un număr de 30 de ore de pregătire

profesională, iar pentru consultanții fiscali inactivi un număr de 15 ore de pregătire profesională.

6. Programul de pregătire profesională continuă aferent anului 2016 nu este obligatoriu în anul în care membrii Camerei Consultanților Fiscali au susținut examenul pentru atribuirea calității de consultant fiscal sau de consultant fiscal asistent.

7. În situația în care consultanții fiscali și consultanții fiscali asistenți au efectuat ore de pregătire profesională în anul în care au susținut examenul pentru atribuirea acestor calități, aceste ore se vor include în numărul de ore de pregătire profesională aferente anului următor.

8. Fiecare participare a membrilor Camerei Consultanților Fiscali la cursuri, conferințe și colocvii interne și internaționale, pe teme fiscale sau pe probleme legate de profesia de consultant fiscal — organizate în afara Programului de pregătire profesională continuă — va fi echivalată cu 5 ore de pregătire profesională, care vor fi incluse în limita orelor de pregătire prevăzute pentru anul 2016. În aceste cazuri participarea va fi justificată pe baza unui document care să ateste acest fapt, eliberat de organizatori.

9. Pentru consultanții fiscali care au și calitatea de lectori în cadrul Programului de pregătire profesională continuă aferent anului 2016, orele de curs efectuate se vor recunoaște ca ore de pregătire profesională, care vor fi incluse în limita orelor de pregătire prevăzute pentru anul 2016.

10. Consultanții fiscali și consultanții fiscali asistenți care publică articole în revista Camerei Consultanților Fiscali pot solicita, pentru fiecare articol publicat, recunoașterea a 5 ore de

pregătire profesională, în limita orelor de pregătire profesională prevăzute pentru anul 2016.

11. Consultanții fiscali și consultanții fiscali asistenți care au absolvit într-un an calendaristic cursuri organizate de Ministerul Finanțelor Publice, de asociațiile profesionale sau societățile de profil din țară, în baza acordurilor încheiate de Camera Consultanților Fiscali cu acestea, pot solicita includerea numărului de ore efectuate, în limita orelor de pregătire profesională prevăzute pentru anul 2016.

CAPITOLUL II

Organizarea și desfășurarea Programului de pregătire profesională continuă în sălile de curs, aferent anului 2016

1. Programul de pregătire profesională continuă în sălile de curs este structurat pe module de pregătire, așa cum rezultă din anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul program.

2. Organizarea și desfășurarea acțiunilor în cadrul Programului de pregătire profesională continuă aferent anului 2016 se realizează în 7 centre zonale, respectiv: București, Brașov, Cluj-Napoca, Constanța, Craiova, Iași și Timișoara.

3. Fiecare acțiune organizată cuprinde mai multe module, care totalizează 15 ore de pregătire profesională. Calendarul acțiunilor de pregătire profesională continuă aferent anului 2016 sub formă de cursuri la sală este prezentat în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul program.

4. Înscrierea membrilor Camerei Consultanților Fiscali la una dintre acțiunile cuprinse în Programul de pregătire profesională continuă aferent anului 2016 se face direct pe site-ul Camerei Consultanților Fiscali sau prin transmiterea unei cereri de înscriere la Direcția de învățământ a Camerei Consultanților Fiscali, prin poștă, fax sau e-mail, cu cel puțin 15 zile înainte

organizării acțiunii. Orice situație de anulare a înscrierilor la cursuri trebuie să fie efectuată cu cel puțin 5 zile înainte de data de începere a cursurilor.

5. Structura acțiunilor prevăzute în Programul de pregătire profesională continuă aferent anului 2016 va putea fi modificată în cursul derulării acestuia în funcție de necesitățile nou-apărute. Orice schimbare în Programul de pregătire profesională continuă aferent anului 2016 va fi anunțată în timp util pe site-ul Camerei Consultanților Fiscali.

6. Acțiunile de pregătire profesională la care numărul de înscriși este mai mic de 50 vor fi reprogramate. Numărul cursanților înscriși va fi analizat cu 3 zile înainte de perioada de desfășurare a cursurilor.

7. Membrii Camerei Consultanților Fiscali pot opta să participe la acțiunile cuprinse în Programul de pregătire profesională continuă aferent anului 2016 în oricare din centrele zonale programate.

8. Participarea la cursurile de pregătire profesională va fi consemnată în liste de prezență.

9. Direcția de învățământ va ține evidența orelor de pregătire profesională pe fiecare membru, pe fiecare centru de pregătire și pe județele de reședință ale membrilor Camerei Consultanților Fiscali.

CAPITOLUL III

Organizarea și desfășurarea Programului de pregătire profesională continuă sub formă de cursuri online, aferent anului 2016

Tematica cursurilor de pregătire profesională în sistem online va fi stabilită pe parcursul desfășurării Programului de pregătire profesională continuă aferent anului 2016, în funcție de necesitățile și cerințele intervenite.

ANEXA Nr. 1
la program

PROGRAMUL

de pregătire profesională continuă în sistem de seminar în sălile de curs*), aferent anului 2016

Specificare	Tema	Forma de pregătire	Nr. de ore
Modul I (MI)	TVA — aspecte legislative	Seminar (aspecte practice)	4
Modul II (MII)	Accizele și alte taxe speciale	Seminar (aspecte practice)	2
Modul III (MIII)	Procedura insolvenței	Seminar (aspecte practice)	2
Modul IV (MIV)	Combaterea fraudei fiscale, aspecte legislative și studii de caz	Seminar (aspecte practice)	2
Modul V (MV)	Procedura de colectare a creanțelor fiscale și facilitățile la plată	Seminar (aspecte practice)	3
Modul VI (MVI)	Impozitele și taxele locale	Seminar (aspecte practice)	2
Modul VII (MVII)	Procedura de înregistrare fiscală și de stabilire a creanțelor fiscale	Seminar (aspecte practice)	3
Modul VIII (MVIII)	Impozitul pe venit	Seminar (aspecte practice)	2
Modul IX (MIX)	Contribuții sociale	Seminar (aspecte practice)	2
Modul X (MX)	Reglementări contabile	Seminar (aspecte practice)	3
Modul XI (MXI)	Taxare internațională	Seminar (aspecte practice)	2

*) Structura acțiunilor prevăzute în Programul de pregătire profesională continuă aferent anului 2016 va putea fi modificată în cursul derulării acestuia, în funcție de necesitățile apărute.

Specificare	Tema	Forma de pregătire	Nr. de ore
Modul XII (MXII)	Drept fiscal/Expertize fiscale	Seminar (aspecte practice)	3
Modul XIII (MXIII)	TVA — implicații în practica aplicării legislației în domeniu	Seminar (aspecte practice)	4
Modul XIV (MXIV)	Prețurile de transfer	Seminar (aspecte practice)	2
Modul XV (MXV)	Proceduri de control fiscal	Seminar (aspecte practice)	2
Modul XVI (MXVI)	Dispoziții procedurale privind actele administrativ-fiscale, sancțiuni și căi de atac	Seminar (aspecte practice)	2
Modul XVII (MXVII)	Impozitul pe veniturile nerezidenților	Seminar (aspecte practice)	2
Modul XVIII (MXVIII)	Impozitul pe profit	Seminar (aspecte practice)	3

*ANEXA Nr. 2
la program*

CALENDARUL
acțiunilor de pregătire profesională continuă aferent anului 2016 — seminar în săli de curs

Centrul de pregătire	Module de pregătire profesională	Perioada de desfășurare
București	MI, MII, MIII, MIV, MV, MVI	4—6 martie 9—11 septembrie
	MVII, MVIII, MIX, MX, MXI, MXII	8—10 aprilie 30 septembrie—2 octombrie
	MXIII, MXIV, MXV, MXVI, MXVII, MXVIII	3—5 iunie 4—6 noiembrie
Brașov	MI, MII, MIII, MIV, MV, MVI	1—3 aprilie
Cluj-Napoca	MXIII, MXIV, MXV, MXVI, MXVII, MXVIII	13—15 mai
	MI, MII, MIII, MIV, MV, MVI	14—16 octombrie
Constanța	MVII, MVIII, MIX, MX, MXI, MXII	20—22 mai
	MXIII, MXIV, MXV, MXVI, MXVII, MXVIII	16—18 septembrie
Craiova	MVII, MVIII, MIX, MX, MXI, MXII	18—20 martie
Iași	MI, MII, MIII, MIV, MV, MVI	27—29 mai
	MXIII, MXIV, MXV, MXVI, MXVII, MXVIII	7—9 octombrie
Timișoara	MI, MII, MIII, MIV, MV, MVI	8—10 aprilie
	MVII, MVIII, MIX, MX, MXI, MXII	28—30 octombrie

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

